

FOAIE PAROHIALĂ

IULIE 2026

0214136570

pr.mihai.martinas@hotmail.com

www.catholicamd.ro

*Isuse cu Inima blândă și
smerită, fă inima noastră
asemenea cu Inima Ta!*

În Biserica Catolică, luna iunie este dedicată Preasfintei Inimi a lui Isus. La finalul Litaniei către Inima lui Isus ne rugăm: „*Isuse cu Inima blândă și smerită, fă inima noastră asemenea cu Inima Ta!*” Este o rugăciune frumoasă, dar și una care ne provoacă. Dorim cu adevărat ca Isus să ne schimbe inima? Îi îngăduim să o modeleze după chipul Inimii Sale?

În numărul trecut al Foi parohiale aminteam cuvintele Sfintei Tereza a Pruncului Isus adresate unei surori: „*Văd clar că ești pe drumul greșit... Tu vrei să urci pe munte, în timp ce Dumnezeu*

dorește să cobori. El te așteaptă în valea roditoare a smereniei.”

Această imagine este deosebit de sugestivă. În mod firesc, noi visăm să urcăm: să fim mai buni, mai puternici, mai apreciați, mai desăvârșiți. Dumnezeu însă ne cheamă să coborâm. Nu pentru a ne umili, ci pentru a ne întâlni cu El în adevăr. **Valea smereniei este locul în care încetăm să ne mai ascundem și avem curajul să ne prezentăm înaintea Lui așa cum suntem, cu slăbiciunile, cu eșecurile și cu păcatele noastre.**

În această lună vă invit să reflectăm asupra a trei lupte pe

care le avem de dus în această vale a smereniei.

Dumnezeu dorește să ne întâlnească așa cum suntem cu adevărat, cu toate defectele, cu eșecurile și cu păcatele noastre. **Însă există trei piedici care ne opresc să ne apropiem de El: *autojustificarea, bizuirea pe noi înșine și autocondamnarea.*** Toate trei nu sunt decât forme diferite ale mândriei, care reprezintă, în esență, refuzul de a accepta adevărul despre propria persoană.

În primul rând: *autojustificarea*

Nu vrem să ne schimbăm sau să recunoaștem că greșim și, de aceea, ne găsim scuze: „Am fost obosit.” „A fost doar de data aceasta.” „Nu mă simțeam bine.” Alteori, dăm vina pe ceilalți: „El a început.” „Șeful meu nu mă înțelege.” „Este vina ei. Ea m-a făcut să reacționez astfel.”

Sau ajungem chiar să ne justificăm păcatele: „Nu e mare lucru.” „Toată lumea se uită la emisiunea aceasta.” „Nu fac rău nimănui.” „Nu sunt la fel de rău ca alți oameni.” „Se întâmplă doar din când în când.” „Dumnezeu nu se supără.”

Atunci când, din mândrie, nu ne putem recunoaște nici măcar propria slăbiciune, nu vom fi niciodată dispuși să primim harurile pe care Dumnezeu dorește să ni le dăruiască pentru vindecarea și pentru transformarea noastră.

În al doilea rând: *bizuirea pe noi înșine*

Putem fi ispițiți să credem că avem nevoie doar de mai multă voință, de mai multă disciplină sau de mai mult autocontrol pentru a ne învinge păcatele. Adoptăm o spiritualitate de tipul: „Pur și simplu, fă-o!”

Dar acesta nu este mesajul Evangheliei. Răniți de păcat, nu ne putem mântui prin propriile puteri. Avem nevoie de harul lui Dumnezeu. **Mândria ne face să ne dorim să fim perfecți fără să depindem de nimeni, însă adevărata sfințenie înseamnă tocmai opusul: o dependență din ce în ce tot mai profundă de Dumnezeu.** El ne invită să ne încredem mai mult în harul Său decât în propriile noastre puteri.

În al treilea rând: *autocondamnarea*

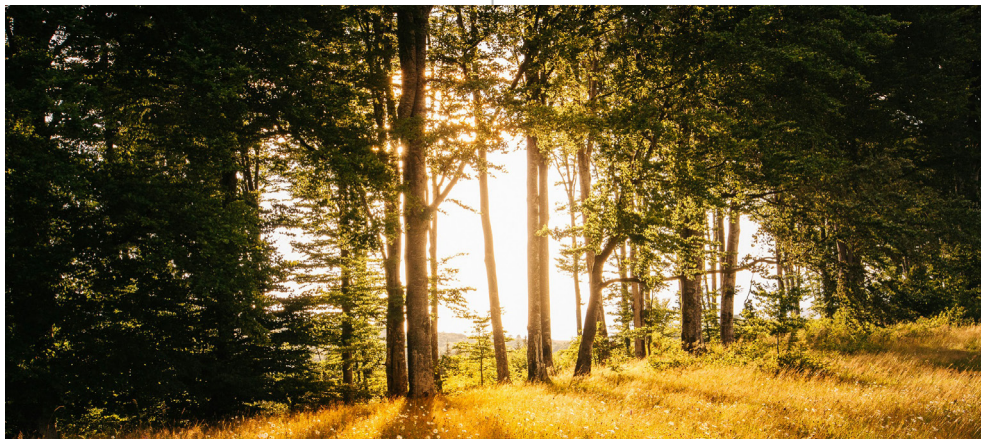
Uneori, avem tendința să devenim atât de dezamăgiți de noi înșine, încât spunem: „Urăsc când fac aceasta! De ce sunt așa? De ce nu mă pot schimba?”

Aceste gânduri de condamnare fără speranță nu vin de la Dumnezeu, ci poartă amprenta celui pe care Scriptura îl numește „acuzatorul” (*Ap 12,10*). **Diavolul dorește să ne țină prizonieri în rușine și deznădejde, ca să nu mai îndrăznim să ridicăm privirea spre Dumnezeu și să putem descoperi cât de blând, răbdător și milostiv este Domnul.**

rând de Dumnezeu, ci de noi înșine. Toate verbele sunt la persoana întâi: „Urăsc când fac aceasta! De ce nu mă pot schimba?”

Să ne imaginăm un soț care și-a jignit soția. În loc să o privească în ochi, să-și ceară iertare și să-și exprime regretul pentru că a rănit-o, se retrage într-un colț și începe să se plângă: „De ce sunt un soț atât de rău? Urăsc când fac astfel de lucruri! Trebuie să fiu mai bun!”

Cum s-ar simți soția în fața unei astfel de căințe? Soțul e preocupat de propria imagine și de faptul că nu s-a ridicat la standardele pe care și le-a impus, nu de suferința soției, de refacerea relației cu ea.

Atunci când vă încercă astfel de gânduri, luptați împotriva lor. Nu așa sună glasul blând al lui Isus!

Nu trebuie să credem că suntem smeriți atunci când ne disprețuim pe noi înșine. Acest fel de autocondamnare nu este smerenie; poate fi chiar o formă subtilă de mândrie spirituală. Observați că, în astfel de momente, nu suntem preocupați în primul

La fel se poate întâmpla și în relația noastră cu Dumnezeu. **Uneori suntem mai tulburați pentru că imaginea pe care o aveam despre noi înșine s-a prăbușit decât pentru că am rănit prietenia cu Dumnezeu.**

Părintele Jacques Philippe explică foarte bine această realitate: **„Tristețea și descurajarea pe care le resimțim în urma unor**

nereușite ori greșeli sunt rareori pure; de cele mai multe ori nu reprezintă doar durerea de a-L fi supărat pe Dumnezeu. În această stare de spirit se strecoară și o bună parte de orgoliu. **Suntem triști și descurajați nu atât pentru că L-am supărat pe Dumnezeu, cât pentru că imaginea noastră ideală despre noi înșine a fost zdruncinată din temelii. Durerea noastră este de multe ori aceea a orgoliului rănit!** Această durere prea mare este, de fapt, un semn că ne-am pus încrederea în noi înșine, în propriile puteri, și nu în Dumnezeu.”

Pe măsură ce creștem în viața de rugăciune, Dumnezeu ne invită să fim tot mai sinceri și mai vulnerabili înaintea Lui. **El dorește să venim în valea smereniei așa cum suntem, cu toate „măzgăliturile” noastre. Acolo și numai acolo, Isus poate săvârși lucrarea minunată de vindecare și de transformare a inimii noastre.**

Diavolul va încerca să ne împiedice să coborâm în această vale. Ne va ispiți fie să ne justificăm,

fie să ne încredem doar în noi înșine, fie să cădem în autocondamnare.

Dar calea smereniei este alta. Ea înseamnă să avem curajul să ne vedem așa cum suntem, fără măști și fără scuze, dar și fără disperare. Suntem chemați să ne recunoaștem limitele, să cerem iertare și să primim cu încredere harul pe care Domnul ni-l oferă.

Așadar, să nu ne prefacem, să nu pozăm și să nu proiectăm o imagine falsă despre noi înșine în fața lumii, a aproapelui și a lui Dumnezeu. Să nu cădem în capcana autojustificării, a bizuirii pe noi înșine și a autocondamnării.

Să îndrăznim, împreună cu Sfânta Tereza a Pruncului Isus, să ne întâlnim cu Dumnezeu în valea binecuvântată a smereniei. Acolo ne așteaptă Inima blândă și smerită a lui Isus, gata să ne vindece și să facă inimile noastre asemenea Inimii Sale.

Cateheză inspirată din lucrarea
„Când te rogi. Încredere, abandonare și transformarea sufletului tău”,
de Edward Sri

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Smerenia nu înseamnă să ne micșorăm capacitățile, ci să ne recunoaștem limitele și dependența totală de Dumnezeu. Mândria ne face să ne dorim să fim perfecți fără să depindem de nimeni, însă adevărata sfințenie înseamnă tocmai opusul: o dependență din ce în ce tot mai profundă de harul Său.

Sfântul Papă Ioan Paul al II-lea

Smerenia nu constă în a gândi și a spune că suntem plini de defecte, ci în a ne bucura când alții cred acest lucru despre noi.

Sfânta Tereza de Lisieux

Nu ne pierdem smerenia atunci când recunoaștem darurile pe care Dumnezeu ni le-a dat, ci când ni le atribuim nouă înșine.

Sfântul Augustin
